

«Το κεντρικό ζήτημα του πολιτικού αγώνα και για το ερχόμενο διάστημα, θα είναι η ανατροπή της κόλαση των μνημονίων, της ΕΕ, του κεφαλαίου, ο «άλλος δρόμος» για τον οποίο παλεύουμε», λέει στη συνέντευξή του στο Πριν, ο Αντώνης Δραγανίγος, μέλος της Κεντρικής Συντονιστικής Επιτροπής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και στέλεχος του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση.

Συνέντευξη του Αντώνη Δραγανίγου στην Ντίνα Χαριτάτου για το “ΠΡΙΝ”

Η κλιμάκωση της επίθεσης δεν αντιμετωπίζεται με κοινοβουλευτικό τρόπο, αλλά με κίνημα και Αριστερά ανατροπής

Σαμαράς και Βενιζέλος είπαν πως έλαβαν το μήνυμα, αλλά συνεχίζουν την ίδια πολιτική. Τελικά, ποιο ήταν το μήνυμα προς την κυβέρνηση;

Σαμαράς και Βενιζέλος παρά τη συνεχιζόμενη φθορά ΝΔ-ΠΑΣΟΚ και της κυβέρνησης τους θα κλιμακώσουν την άγρια επίθεση στην εργατική τάξη και στον λαό γιατί αυτό επιβάλλεται από την ανάγκη του καπιταλισμού να ξεπεράσει την βαθιά του κρίση, από την πολιτική της ΕΕ, και από τις δεσμεύσεις του Μεσοπρόθεσμου και των μνημονίων. Ο ανασχηματισμός θα είναι «πολεμικός» ενάντια στον λαό όπως και ο προηγούμενος. Κι αυτό δεν αντιμετωπίζεται με εκλογικό -κοινοβουλευτικό τρόπο, με αυταπάτες τύπου «25 ψηφίζουμε, 26 φεύγουν», αλλά με κίνημα και Αριστερά ανατροπής..

Ναι, αλλά οι ψήφοι που έφυγαν από ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ μόνο σε μικρό βαθμό κατευθύνθηκαν προς τα αριστερά. Μήπως είχαμε απλά ενίσχυση των συστημικών εφεδρειών;

Τα κόμματα της άθλιας συγκυβέρνησης σημείωσαν πτώση γύρω στο 12%. Πάνω από 5% έχασε ο πρώην εταίρος τους ΔΗΜΑΡ. Αυτό αποτελεί σοβαρή ήττα των κύριων εκφραστών του μνημονιακού μπλοκ. Ο ΣΥΡΙΖΑ, απέκτησε ισχυρό προβάδισμα 4 μονάδων, χωρίς να αυξήσει τα ποσοστά του και με μείωση των ψήφων του σε σχέση με τον Ιούνιο του 2012. **Η διαμαρτυρία δεν κατευθύνθηκε αριστερά.** Κατευθύνθηκε στην Χρυσή Αυγή, στο μιντιακό κατασκευάσμα «Ποτάμι», και στα μικρότερα συντηρητικά έως και ακροδεξιά μορφώματα. Η πολιτική-ιδεολογική επίθεση της αστικής τάξης για την οριοθέτηση των στρατηγικών της επιλογών (χρέος, ΕΕ, «ανήκουμε στην Δύση»), και η ξεκάθαρη **αποδοχή του πλαισίου**

αυτού από τον ΣΥΡΙΖΑ, καθηλώνουν την διαμαρτυρία εντός των ορίων της αστικής πολιτικής, την εγκλωβίζει στις μεταμορφώσεις της. Ο ΣΥΡΙΖΑ, κατά κάποιο, τρόπο εξαντλεί τις εφεδρείες της περιόδου 2010-2012.

Παρόλα αυτά το πολιτικό σύστημα **δεν έχει σταθεροποιηθεί**. Με το εκλογικό αποτέλεσμα μάλλον **ενισχύθηκε η πολιτική αστάθεια** καθώς οι συστημικές εφεδρείες-αμορτισέρ είναι ασταθείς και χωρίς κοινωνική βάση.

Και το αποτέλεσμα της Χρυσής Αυγής;

Η άνοδος της Χρυσής Αυγής σε συνδυασμό μάλιστα με την άνοδο γενικά του ακροδεξιού, εθνικιστικού και φασιστικού ρεύματος στην Ευρώπη είναι εξαιρετικά επικίνδυνη. Αποτελεί το τελευταίο καταφύγιο του συστήματος ενόψει των αναπόφευκτων κοινωνικών συγκρούσεων και αναστατώσεων. Ενισχύεται πολύμορφα από κέντρα του κεφαλαίου και του κράτους, ειδικά των εξαιρετικά υπερτροφικών στην μνημονιακή Ελλάδα μηχανισμών καταστολής (ΜΑΤ, ΔΙΑΣ κλπ) και του στρατού.

Απευθύνεται και συσπειρώνει και φτωχά, λαϊκά στρώματα, άνεργη και απελπισμένη νεολαία, χτυπημένα συντηρητικά μικροαστικά στρώματα. Μόνο η άνοδος του αντικαπιταλιστικού-επαναστατικού ρεύματος, που με τις θέσεις και την πρακτική του οικοδομεί μια άλλη διέξοδο για τα φτωχά λαϊκά στρώματα, με ανατρεπτικό κίνημα και με κοινή δράση με όλες τις δυνάμεις της αριστεράς μπορεί τους κόψει τον δρόμο, να αποκαλύψει την φασιστική δημαγωγία και τον απόλυτα συστημικό τους ρόλο.

Πως εκτιμάτε το ποσοστό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ; Γιατί δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τις ψήφους των περιφερειακών εκλογών;

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε αυτές τις τριπλές εκλογές έφερε ένα ελπιδοφόρο αποτέλεσμα στις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές, το οποίο δεν εκφράστηκε και στις ευρωεκλογές.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έδωσε την εκλογική μάχη κάνοντας μια τεράστια πολιτική εξόρμηση μέσα στον λαό. Εκατοντάδες περιοδείες, συσκέψεις σε χώρους δουλειάς, συγκεντρώσεις σε πόλεις και χωριά. Μιλήσαμε σε εργοστάσια και καφενεία. Χιλιάδες αγωνιστές έδωσαν σκληρή μάχη. Ήταν ένα πολύ μεγάλο πολιτικό σχολείο.

Το αποτέλεσμα καταγράφει έναν σημαντικό ρεύμα με σαφή και διακριτή φυσιογνωμία από ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ, με ριζοσπαστική πολιτική προοπτική που «ακούγεται» από δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους, με πολύ σημαντική κοινωνική γείωση, με εκτίμηση και σεβασμό στην

αγωνιστικότητα και την ανιδιοτέλεια των ανθρώπων της, με επικοινωνία με την βάση της αριστεράς, ιδιαίτερα τον μαχόμενο κόσμο της.

Στις παρεμβάσεις μας συσπειρώθηκαν πάνω από 2000 υποψήφιοι σε δήμους και περιφέρειες και κατέγραψαν ένα ποσοστό της τάξης του 2,8 % στους Δήμους και 2,3% στις Περιφέρειες. Αν συνυπολογίσουμε και τις εκλογές που προηγήθηκαν στα πανεπιστήμια και τα σωματεία μιλάμε για ένα πολύ σημαντικό «αντικαπιταλιστικό χώρο».

Όμως το δυναμικό αυτό δεν έχει συγκροτηθεί ως ένα συνολικό «αντικαπιταλιστικό ρεύμα». Γι αυτό δεν μπορεί να αναπτύξει ποιοτικά και ποσοτικά την τάση χειραφέτησης και ανατροπής μέσα στους εργαζόμενους. Σε κρίσιμα ζητήματα, όπως το ζήτημα της κυβέρνησης και της εξουσίας, κυριαρχούν κοινοβουλευτικά κριτήρια. Ο πολιτικός του πυρήνας έχει σημαντικές αδυναμίες για να μπορεί να συγκρατήσει ένα πολύ μεγαλύτερο κομμάτι σε συνθήκες τέτοιας πόλωσης.

Για αυτό απαιτείται η οικοδόμηση μιας πολύ πιο μαζικής, ενοποιημένης και συνειδητής ΑΝΤΑΡΣΥΑ για τον μετασχηματισμό αυτής της «ευρύτερης ζώνης επίδρασης» των ιδεών μας, σε συνειδητό αντικαπιταλιστικό, επαναστατικό ρεύμα.

Φυσικά αυτές είναι μόνο πρώτες σκέψεις. Θα γίνει συλλογική συζήτηση στο NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ για την αποτίμηση του εκλογικού αποτελέσματος

Το ΚΚΕ εκτιμά ότι ξεκίνησε η επανασυσπείρωση των δυνάμεών του. Δεν μπορεί να είναι αυτός ο πόλος αντεπίθεσης της Αριστεράς;

Με την γραμμή που έχει, όχι. Το ΚΚΕ σε όλη την προηγούμενη περίοδο στάθηκε δυστυχώς σε απόσταση ή και αντίθεση με τις μεγάλες μάχες του λαϊκού, εργατικού κινήματος, καθώς η στάση του σφραγίζεται από την αντίληψη ότι δεν είναι δυνατόν να υπάρξουν ρήγματα στην κυρίαρχη πολιτική σήμερα. Το βασικό του κριτήριο είναι ο πόλεμος στα «αριστερά του» (κυρίως στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ) και η περιχαράκωση για την κομματική επιβίωση. Όμως έτσι δεν διεκδικεί κατά κανένα τρόπο την ηγεμονία των ιδεών του στον πλατύ κόσμο που στρέφεται αριστερά, δεν έχει πολιτική συμμαχιών με τα ρεύματα που κινούνται σε αντικαπιταλιστική αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση, αφήνοντας ορθάνοιχτο τον δρόμο στην ηγεμονία των πιο διαχειριστικών και κοινοβουλευτικών αντιλήψεων μέσα στην Αριστερά.

Να μπει μπροστά ο οργανωμένος λαός

Απορρίπτουμε κάθε δορυφοροποίηση γύρω από τον ΣΥΡΙΖΑ

Ποια είναι η επόμενη μέρα για το μαζικό λαϊκό κίνημα;

Το κεντρικό ζήτημα του πολιτικού αγώνα και για το ερχόμενο διάστημα, θα είναι η ανατροπή της κόλαση των μνημονίων, της ΕΕ, του κεφαλαίου, ο «άλλος δρόμος» για τον οποίο παλεύουμε. Όπως φάνηκε και στο πρόσφατο συνέδριο του ΣΕΒ, και από την ομιλία του Προέδρου του ΣΥΡΙΖΑ, μια λύση «κυβέρνησης εθνικής σωτηρίας» είναι ήδη στο τραπέζι των συζητήσεων. Μια τέτοια επιλογή θα είναι καταστροφική για το κίνημα και την αριστερά, όπως στην Κύπρο πρόσφατα και στην Ιταλία παλιότερα. Το λαϊκό – εργατικό κίνημα έχει συμφέρον να ηττηθεί η όποια πολιτική διαχείρισης μέσα στα πλαίσια του ευρώ, της ΕΕ και οι κάθε είδους πολιτικές λύσεις «κυβερνήσεων σωτηρίας» με την στήριξη της αστικής τάξης.

Αυτό μπορεί να γίνει μόνο από θέσεις αριστερής, εργατικής αντιπολίτευσης και αντικαπιταλιστικής προοπτικής, πράγμα που θα συμπαρασύρει όλο τον συσχετισμό δυνάμεων προς τα αριστερά. Αυτή η πολιτική γραμμή μπορεί να διευκολύνει τον αγώνα για την επιβολή κατακτήσεων και να ανοίξει τον δρόμο για να αλλάξει η πολιτική και όχι απλά ο διαχειριστής.

Με το εκλογικό αποτέλεσμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ κάτω από το 1%, υπάρχει πολιτικός ρόλος για την αντικαπιταλιστική Αριστερά κι αν ναι, ποιος;

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ απορρίπτει σταθερά κάθε τάση δορυφοροποίησης γύρω από το ΣΥΡΙΖΑ και την κυβερνητική του λύση. Όχι βέβαια με περιχαράκωση σε λογικές κινηματισμού και αυτάρκειας.

Ο πολιτικός ρόλος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στοχεύει στην απαλλαγή του εργαζόμενου λαού από την φτώχεια, την ανεργία και τον ολοκληρωτισμό. Αυτό περνάει μέσα από ένα σχέδιο αντικαπιταλιστικής ανατροπής της αντεργατικής επιδρομής του κεφαλαίου, της ΕΕ και των κυβερνήσεων τους.

Με τον οργανωμένο λαό μπροστά, με αγωνιστικό μέτωπο που βάζει για άμεσο αγώνα τα ώριμα, ζωτικά αιτήματα του κόσμου της δουλειάς, τους συγκεκριμένους όρους της λαϊκής και εργατικής αντεπίθεσης: Αυξήσεις στους μισθούς, προστασία όλων των ανέργων, επαναπρόσληψη όλων των απολυμένων, άμεση μείωση των ωρών δουλειάς και των χρόνων συνταξιοδότησης, την κατάργηση των κανονισμών και των συνθηκών μόνιμων μνημονίων και επιτήρησης της ΕΕ, σε σύνδεση με το γενικότερο πρόγραμμα της διαγραφής του χρέους,

της εξόδου από ευρώ, ΕΕ κλπ.

Απαιτούνται βήματα στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, την **οργάνωση του λαού**, ιδιαίτερα στα **φτωχά λαϊκά στρώματα και την εργατική νεολαία, ενάντια** στην ηττοπάθεια, το «ψαλίδισμα των προσδοκιών» και την εκλογική αναμονή.

Κρίσιμο ζητούμενο είναι η οικοδόμηση μιας πλατιάς ενότητας των μαχόμενων δυνάμεων της αριστεράς και ιδιαίτερα των δυνάμεων του ΚΚΕ και εκείνων των δυνάμεων του ΣΥΡΙΖΑ που διαφοροποιούνται από την κεντρική φιλο-ΕΕ, διαχειριστική γραμμή της ηγεσίας του, στα πλαίσια ενός λαϊκού – εργατικού μετώπου ρήξης και ανατροπής.

Η συσπείρωση όλων των αντικαπιταλιστικών, αντιιμπεριαλιστικών, αντιΕΕ δυνάμεων, με κέντρο και πρωταγωνιστή τους χιλιάδες αγωνιστές που έδωσαν και δίνουν την μάχη της ανατροπής, με το αναγκαίο πρόγραμμα, με ανοιχτές διαδικασίες μπροστά στον «λαό της αριστεράς».

Να οι δρόμοι που ανοίγονται μπροστά μας την ερχόμενη περίοδο.